போர்வாள்

"போர்வாள்"

சந்தா விபரம்

★

ஓராண்டு	ரூ.	5 0 0
6 மாதம்	ரூ.	2 8 0
தனிப்பிரதி		0 1 6

ஆசிரியர்கள் : காஞ்சி. மணிமொழியார்
இரா. இளஞ்செழியன், B.A. (Hons)

திராவிடர் வாரத் தாள்

தனி இதழ் அணா 1½
வெளி நாடு அணா 2

வாள் 3 | சென்னை, திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1980 ஐப்பசி 6 22—10—49 சனிக்கிழமை | வீச்சு 9

[illegible]தேனு :—திரிலோகசஞ்சாரியே! என்ன விசேஷம்? எந்த லோகத்திலிருந்து வருகிறீர்? பிரம்ம லோகமா, வைகுண்டமா, கைலாயமா?

[illegible] :—அதெல்லாம் இல்லே தேவி! பூலோகத்திலிருந்துதான், அதுவும் பரதகண்டத்திலிருந்துதான் வருகிறன். உன்னைப் பார்க்கத்தான் ஓடோடி வருகிறேன். நீ உடனே புறப்பட்டாக வேண்டும் பரத கண்டத்திற்கு—ரொம்ப அவசரம்!

[4-ம் பக்கம் பார்க்க]

சிறு கதை

மறுமணம்

[கோ. இமயவரம்பன்]

"கண்ணே, காந்தா, என்ன கூறினார் உனது தந்தை."

"கட்டாயமாக நீ சுந்தரத்தை மறக்கவேண்டியது தான். நான் பார்த்திருக்கும் மணவாளனைத் தான் நீ மணக்க வேண்டும் என்று கூறிவிட்டார்."

"காந்தா! அதைக் கேட்டுக் கொண்டும் நீ பேசாமல்தான் இருந்தாயா?"

"பேசாமல் இருப்பதா? நானா? கண்ணீர் விட்டேன். கதறினேன். கோவென அழுதேன். இது தகுமா எனக் கேட்டேன்.

அப்பா என்னை ஏன் வேதனைக் குள்ளாக்குகிறீர்கள்-மூன்றும் தார மணவாளனுக்கு நான் மனைவியானால் நான் என்ன இன்பத்தைக்காண முடியும் என்று என் கண்ணீரால் அவர் உள்ளத்தை நனைத்தேன். காலமெல்லாம் கண்ணீர் வடிக்கவேண்டியது தானா? இவ்வாறு செய்வதைவிட மிருகங்களும் வசிக்க அஞ்சும் பாலைவனத்திலே கொண்டு தள்ளுங்கள் என்னை இல்லையென்றால் இந்தக் கத்தியால் என்னைக் கொலை செய்து விடுங்கள் என்று கூறினேன். அவர் காலில் வீழ்ந்து கெஞ்சினேன். என் இருதயத்தையே அவருக்குத் திறந்து காட்டினேன். வேண்டாம் வேண்டாம் இந்த வேதனைத் திருமணம் என்று எத்தனையோ முறை சொல்லிப் பார்த்தேன்."

"அதற்கு அவர் கூறிய மறுமொழி என்ன?"

"காந்தா உனக்கு ஒன்றும் தெரியாது அம்மா! நீ உலகமறியாதவள்! செண்பக புரம் சேதுப் பிள்ளை என்றால் அழுத பிள்ளையும் வாயை மூடும். நாற்பது வேலி நிலம் சொத்து இருக்கிறது. கையிலே மூன்று லக்ஷ ரூபாய் இருக்கிறது. வயதும் அவருக்கு அப்படி ஒன்றும் அதிகமாக ஆகிவிடவில்லை — ஐம்பதோ, ஐம்பத்தைந்தோ தான் இருக்கும். கம்பீரமான உருவம். நல்ல குடும்பம். பிள்ளையே கிடையாது. அவருக்குப் பிறகு அந்தச் சொத்து முழுவதும் நமக்குத்தான் அம்மா! அந்தக் குடும்பத்திலே உறவு கொள்வதென்றால் சாதாரணமான காரியமில்லையே" என்றார்.

"காந்தா! நீ என்ன பதில் கூறினாய் அதற்கு?"

"அப்பா சொத்தைப் பெரிதாக நினைக்கிறீர்களே ஒழிய என்னுடைய வாழ்க்கையைப் பெரிதாக நினைக்கவில்லையே நீங்கள்! தந்தையே சற்று யோசியுங்கள். என் அத்தை மகன் சுந்தரத்திற்கு என்ன அழகில்லையா! அறிவு இல்லையா படிப்பில்லையா! வாழ்க்கைச் சக்கரத்தைச் சிக்கலின்றி உருட்டிச் செல்வதற்குத் தேவையான அளவு பணம் தேடிக்கொள்ளத் திறம் இல்லையா? என்ன சிறப்பு இல்லையப்பா அவருக்கு? அவரையே நான் காதலித்திருக்கிறேன். மணந்தால் அவரையே மணப்பேன் அல்லது இறப்பேன்" என்றேன்.

"இவ்வளவுக்குப் பிறகுமா காந்தா அவர் மனம் இரங்கவில்லை"

"மனம் இரங்குவதா? இல்லை இல்லை என் உரையைக் கேட்ட பிறகு அவர் மனம் இறுகிவிட்டது. நான் என் உள்ளத்தில் உறையும் உயர் எண்ணங்களை எடுத்துக்கூறக் கூற அவர் மனம் தணல்படு மெழுகெனக் கொதிப்படையத் தொடங்கி விட்டது. கோபம் அவர் முகத்தில் தாண்டவமாட ஆரம்பித்துவிட்டது. அவருடைய கண்கள் கனல் கக்கத் தொடங்கிவிட்டன. சீற்றத்தின் உருவமானார் அவர். காந்தா, அடக்கமே உருவான நீயா இப்படியெல்லாம் உன் தந்தையை எதிர்த்துப் பேசுகிறாய் என்று இடி முழக்கம் கிளப்பினார், இது உன் குற்றமில்லையடி காந்தா, நீ படித்த படிப்பின் குற்றம் என்றார்! உன் படிப்பின் மீதுகூட குற்றம் இல்லை! உன்னைப்படிக்கவைத்தேனே நான் அடுப்பூதும் பெண்ணுக்குப்படிப்பெதற்கு என்பதை எண்ணிப் பாராமல், என் குற்றம் தானடி காந்தா, இது என் குற்றம் தான் என்று கூவினார். காதலாம் காதல். சேதுப்பிள்ளையைவிட உன் அத்தை மகன் அந்தஸ்தில் உயர்ந்தவனோ? சொத்தில் சிறந்தவனோ? செல்வாக்கில் மிகுந்தவனோ? பேசாமல் போ மூடமே! அந்தப் பொடிப் பயல் இங்கு இருப்பதால்தானே இப்படியெல்லாம் பேசுகிறாய், இன்றே அவனை வீட்டை விட்டு வெளியேற்றுகிறேன்" என்று கோபத்துடன் கூறிவிட்டு கதவைப் படாரென்று சாத்திவிட்டு வெளியே வேகமாகச் சென்று விட்டார் என்று அழுது கொண்டே, இரத்தக் கண்ணீர் வடித்த வண்ணம் கூறினாள் காந்தா.

மல்லிபுரத்திலே பெரிய பணக்காரர் கைலாசப் பிள்ளை. பண ஆசை பிடித்தவர். ஒரே பெண் அவருக்கு. காந்தா என்பது அவள் பெயர். மூன்றாவது பாரம் வரை படித்தாள். மங்கைப் பருவம் அடைந்த காரணத்தால் அந்த அளவிலே அவளது பள்ளிப் படிப்புக்கு முற்றுப்புள்ளி வைக்கப் பட்டது.

சுந்தரம் காந்தாவின் அத்தை மகன். ஆழ்ந்த அறிவும் நல்ல அழகும் சிறந்த சீர்திருத்த உள்ளமும் வாய்ந்தவன். உயர் நிலைப் பள்ளியின் இறுதிப் படிப்பு வரை படித்தான். தந்தையும் தாயும் இறந்தனர் சுந்தரம் சிறுபிள்ளையாக இருக்கும் பொழுதே! எனவே அவனைப் படிக்க வைக்க வேண்டிய பொறுப்பெல்லாம் கைலாசப் பிள்ளையைச் சார்ந்து விட்டது.

காந்தாவும் சுந்தரமும் இளமை முதற்கொண்டு இணையற்ற நட்பு பூண்டொழுகினர். இருவருக்கும் வயதும் அதிகரித்தது. காதலும் வளர்ந்தது.

தான் உயிருடன் இருக்கும் பொழுதே தன் பெண் காந்தாவுக்கு மணம் செய்வித்து மகிழ்ச்சியுடன் பார்த்து விட்டு இறக்க வேண்டுமென்ற ஆசை அல்லும் பகலும் அவரை வாட்டியது. தன் மகளை சுந்தரத்திற்கு மணம் முடிக்க அவருக்குச் சிறிதும் விருப்பமில்லை. அவன் ஓர் அனாதைதானே என்று அவனை வெறுத்து ஒதுக்கிற்று அவருடைய பணக்கார உள்ளம்!

மணவாளனைத் தேடித்திரிந்தார், மனதுக்கு பிடித்த மணவாளன் நெடுநாட்கள் அகப்படவில்லை அவருக்கு, கடைசியாக செண்பகபுரம் சேதுப்பிள்ளை அவர் கண்களுக்குத் தென்பட்டார். அவருக்கே தன் மகளை மூன்றும் தாரமாகக் கொடுத்து விடுவது என்று முடிவு

செய்தார் நாற்பது வேலி நிலமும் மூன்று லக்ஷ ரூபாயும் வரும் என்று எண்ணிய காரணத்தால்.

சேதுப் பிள்ளைக்கும் பிரியம் தான் இளமங்கையை மணக்க. மணம் முடிப்பதென்று முடிவு செய்யப்பட்டது. நாளும் குறித்தாகி விட்டது. மணத்திற்கு வேண்டிய ஏற்பாடெல்லாம் நடந்து கொண்டிருந்தது

வயது சென்ற சேதுப்பிள்ளைக்குத் தன் மகளை மணம் முடிக்கப் போகிறார் கைலாசனார் என்ற செய்தியைக் கேட்டவுடன் கலங்கினார்கள் கருத்தொரு மித்த காதலர் இருவரும். காந்தா கடிது சென்றாள் தந்தையிடம், தன் நிலையை எடுத்துக் கூறினாள். சினம் மிகக் கொண்டு சீறிவிழுந்தாள் அவளது தந்தை.

காந்தா, தன் தந்தையின் வறட்டுப் பிடிவாதத்தையும் குருட்டுப் பண ஆசையையும் முரட்டுப் போக்கையும் ஒன்று விடாது கூறினாள் சுந்தரத்திடம், கண் கலங்கிய வண்ணம். உடனே, சுந்தரம், 'காந்தா நீ என்னை மறந்துவிடு. தந்தைக்கு விருப்பமில்லாத காரியத்தைச் செய்வது நியாயமல்ல. நான் இங்கு இருந்தால் உனக்கு அதிக தீமைகள் உண்டாகும். எனக்கும் வருத்த முண்டாகும். இதோ இப்போதே நான் வெளியில் சென்று விடுகிறேன்'' என்று கூறிவிட்டு, கண்ணீர் சிந்திய வண்ணம் வெளியேறினான் வீட்டை விட்டு. காந்தா கண்ணீர்க் கடலில் மூழ்கினாள்.

* * *

ஒருநாள் காலை! அமோகமான ஆர்ப்பாட்டம். அறுபது வயது நிரம்பிய சேதுப் பிள்ளைக்கும் பதினாறு வயது கூட நிரம்பாத காந்தாவுக்கும், திருமணம் சுபயோக சுப முகூர்த்தத்தில் பந்துமித்திரர்களின் ஆசிர்வாதத்துடன் செவ்வனே நடந்து முடிந்தது. பணம் படைத்த சேதுப்பிள்ளையின் உறவு ஏற்பட்ட காரணத்தால் மிக்க மகிழ்ச்சி கொண்டார் கைலாசப்பிள்ளை.

மாதங்கள் மூன்று உருண்டோடின. அன்று காலையில் எழுந்திருந்து காலைக் கடன்களை முடித்துக் கொண்டு ஆனந்தமாக தன் பண்ணையாட்களிடம் பேசிக் கொண்டிருந்தார் கைலாசப்பிள்ளை.

சார், சார்! தந்தி தந்தி என்று கூறிக்கொண்டு வந்தான் ஒரு பையன். தந்தியைப் பார்த்தார் பிள்ளை. ஐயோ! என்ன கொடூரமான செய்தி! அவருக்கு ஒன்றும் புரியவில்லை. கண்கள் சுழன்றன. மீண்டும் ஒரு முறை படித்தார் கைலாசப்பிள்ளை. தந்தி கூறிற்று:-

"சேதுப்பிள்ளை— மாரடைப்பு— மரணமானார்" இரண்டு முறை— மூன்று முறை—நான்கு முறை— ஐந்து முறை—திரும்பத் திரும்பப் படித்தார் தந்தியை. ஐயோ மகளே என்று வாய்விட்டு அலறினார்.

"அடபாவி! பணத்திற்காக ஆசைப்பட்டு, பச்சிளங் குமரியை இடு காட்டை நோக்கிப் பயணம் புரிந்து கொண்டிருந்த கிழவனுக்கு மணம்புரிந்து கொடுத்தாயே மாதங்கள் கூட முடியவில்லையே, மணம் முடிந்து! அழகிய உன் மகள் காந்தா இன்று இந்த இளம் வயதில் விதவையாகி விட்டாளே. இனி அவளுக்கு இன்பம் கிடையாது இந்த வையகத்தில். துன்பக் காரிருளில் சிக்கிச் சிதைய வேண்டியது தான் அவள். பண ஆசை பிடித்த பேயனே ஏன் அவளை அவள் அத்தை மகன் சுந்தரத்திற்கு மணம் செய்து கொடுத்திருக்கக் கூடாது. சிறு வயது முதற் கொண்டு உன் குடும்பத்திற்கு உழைத்தானே! உணர்ந்தாயா? மறுத்தாய் அவளை அவனுக்கு மணம் புரிந்துகொடுக்க. வீட்டை விட்டும் துரத்தினாயே கயவனே! பணத்தைப் பெரிதென நினைத்தாயே தவிர அவன் அருணத்தைப் பெரிதென நினைத்தாயா? அவனையும் கெடுத்தாய். உனது அருமை மகளையும் கெடுத்தாய். இனியாவது தாமதிக்காதே. போ! போ! உடனே போய், சுந்தரத்தைக் கூப்பிடு. மன்னிப்பு கேள் அவனிடம். அவளை அவனிடம் ஒப்படை'' என்று அவரது உள்ளம் மின்னல் வேகத்திலே சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

* * *

மூன்று நாட்களுக்குப் பிறகு! கைலாசம் பிள்ளையின் பண்ணையாள் ஒருவன் கடிதத்துடன் ஓடி வந்தான் சுந்தரம் வசிக்கும் இடத்திற்கு. கடிதத்தைக் கொடுத்தான். விளக்கமாகக் கூறினான் நடந்த செய்திகள் எல்லாவற்றையும்.

செய்தியைக் கேட்டவுடன் கண்ணீர் விட்டுக் கதறினான் சுந்தரம்—

காந்தா! காந்தா! நான் உன்னை மணந்து சந்தோஷமாக வாழ்க்கை நடத்தா விட்டாலும் நீ நல்ல நிலையில் இருக்கிறாய் என்பதைக் கேட்டாவது ஆனந்தப் படலாமென எண்ணினேனே! விதவையாகி விட்டாயே! ஆம் நீ விதவை இன்று. சமூக நச்சரவங்கள் உன்னைக் கண்டு நகைக்கும்! ஐயோ! நினைத்தாலே மனம் பதறுகிறதே என்று வாய்விட்டு அழுதான்.

விரைவாகச் சென்றான் கைலாசப் பிள்ளையைப் பார்க்க. அவர் மரணப் படுக்கையில் இருந்தார். தந்தியைக் கண்டபோது உடல் பதறி மனம் பதறி வாய் பதறி படுக்கையில் வீழ்ந்தவர், படுக்கையில் வீழ்ந்தவரே! காந்தா அருகில் அமர்ந்திருந்தாள் அழுத வண்ணம்! சுந்தரத்தைக் கண்டவுடன் அத்தான்! அத்தான்! என் நிலைமை இப்படியா ஆகவேண்டும் என்று கூச்சலிட்டு அழுதாள். அழாதேயம்மா காந்தா என்று அவளைக் கையமர்த்திவிட்டு, கைலாசம் பிள்ளை, மெதுவாகப் பேசலானார்.

"அப்பா சுந்தரம் என்னை மன்னித்துவிடு; மன்னித்து விட்டேனென்று ஒரு வார்த்தை கூறு. பணம் என் கண்ணையும் அறிவையும் மறைத்து விட்டதப்பா! சுந்தரம், நீதான் காந்தாவைக் காப்பாற்ற வேண்டும். நீதான் இனி அவளுக்குத் துணை. மறுமணம் செய்து கொண்டு சுகமாக வாழப்பா உன் கொள்கைப்படி!'' இந்த வார்த்தைகளைக் கூறி முடித்த சில நிமிஷ நேரங்களுக்குப் பிறகு அவர் மரணத்தைத் தழுவினார்— மாண்டு போனார்.

* * *

மூன்று மாதங்களுக்குப் பிறகு, ஓர் நாள்! "விதவைகளின் கண்ணீரைப் போக்க, அவர்களுடைய இருண்ட வாழ்க்கையில் ஒளிவிளக்கை ஏற்ற, அவர்களுடைய ஓயாத துயரத்திடையே தீராத இன்பம் தீட்ட, இது போன்ற மாதர் மறுமணங்கள் ஏராளமாக நடக்க வேண்டும்" என்று கோட்டையூர் சுயமரியாதைச் சங்கத் தலைவர் விதவைத் திருமணம் ஒன்றிற்கு முடிவுரை கூறிக் கொண்டிருந்தார். அந்தத் திருமணம் யாருடையது என்பதை இயம்பவும் வேண்டுமோ?

(12-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

அடுத்த சில தினங்களில் இளவரசர் திரும்பி வரும் போது, இளவரசி தாய் ஆகி விட்டாள்! குழந்தை தன் சின்னஞ்சிறு கால்களை உதைத்துக் கொண்டு, மணிக்கண்களால் விழித்துவிழித்துப் பார்த்துக் கொண்டிருந்தது! நாங்களெல்லாம் மகிழ்ச்சியில் திளைத்துக் கொண்டிருந்தோம்!

ஏதோ முக்கியமான செய்தியைக் கூற வந்த இளவரசர், எங்கள் ஆநந்த நிலையைக் கண்டு அதனைக் கூறாமல் மறைத்துவிட்டார்! எனினும் சூட்சமமாக அவரது போக்கை நான் மட்டும் புரிந்துகொண்டேன். விளக்கம்பெற நான் விரும்பவில்லை. காரணம், துன்பமான செய்தியாக இருந்தால், அதனைக் கேட்டு மலர்க் கோதையும், கர்ப்பிணியான அவள் அண்ணியும் வருந்துவார்களே என்றுதான்!

இளவசர் குழந்தையை வாரி எடுத்து முத்தம் தந்துவிட்டு, பிறகு வருவதாகவும், இசையொலியிடம் அடிக்கடி செய்திகளைக் கூறி அனுப்புவதாகவும் சொல்லி விட்டுச் சென்றார்!

எங்கள் காதலில் கனிந்த மகனை நானும் மலர்க் கோதையும் மாறி மாறி முத்தமிட்டுக் களித்தோம்!

"அண்ணி! தங்களுக்குப் பிறக்கும் மகனை இவனுக்குத்தான் தர வேண்டும்! தெரியுமா? இதோ, இதோ, பாருங்களேன், இப்பொழுதே பெண் வேண்டுமென்று கேட்கிறான்" என்று மகிழ்ச்சிப் பெருக்கான வார்த்தைகளை உச்சரித்தாள், இளவரசி!

அப்பொழுது நாங்கள் அறிய மாட்டோம், பின்னால் எங்களை நோக்கி வர இருந்த பெரும் பெரும் ஆபத்துக்களை!

(தொடரும்)

கோரநாதன் எழுதியவை:

அவள் ஒரு எக்ஸ்ட்ரா!	0 4 0
கேட்பாரில்லை	0 2 0

வல்லிக்கண்ணன் எழுதிய

ஓய்யாரி	0 8 0

நையாண்டி பாரதி எழுதிய

நாசகாரக்கும்பல்	0 8 0

விற்பனைக்கழிவு 25% அனுப்பும் செலவு இனம். நான்கு புத்தகங்களையும் ரிஜிஸ்தர் தபாலில் பெற ரூ. 1–8–0 M. O. செய்யவும்.

சாந்தி நிலையம்

5. B. ஒயிட் அவுஸ்
சௌராஷ்ட்ர நகர்,
அக்பரபாத்—P. O. சென்னை.

புதிய புத்தகங்கள்!

இராதாமணாளன் எழுதிய

துளித்தேன்	0	8	0
இன்பக்கனவு	0	12	0
பேசும் பிணம்	0	8	0
ருஷ்யநாட்டு அழகி	0	8	0
மதம் அவசியமா	0	3	0

அறிஞர் அண்ணா எழுதிய

தேவலீலைகள்	0	8	0
மூலபலம் முறிகிறது	0	8	0
வாழ்க்கைப் புயல்	0	12	0
ரேடியோவில் அண்ணா	0	12	0
அண்ணாவின் உவமை	0	8	0
அறநிலையங்கள்	0	6	0
கற்பனைச் சித்திரம்	1	0	0
ஜமீன் இனாம் ஒழிப்பு	1	0	0
விதிக்கு அடிமைத்தனம்	0	2	0

இதர வெளியீடுகள்.

துடிப்புள்ள இளைஞன்	0	4	0
வால்காவிலிருந்து கங்கை வரை	5	0	0
அமரன் கதை	0	14	0
விதியும் தன்னம்பிக்கையும்	1	8	0
இக்பால் கவி அமுதம்	1	8	0
ஆனந்தமடம்	3	0	0
மாமல்லபுரம்	0	8	0
தேய்ந்தலாடம்	1	8	0
நீலமாளிகை	3	8	0
ஆண்மை	1	0	0
மிருணாளினி	2	8	0
இந்திரா	1	8	0

[தபாற்செலவு தனி]

பகுத்தறிவுப் பாசறை

147, பவழக்காரத் தெரு
சென்னை, 1.

(1-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

காமதேனு :—நானா? பரதகண்டத்திற்கா? ஏன்?

நாரதர் :—ஏனா? அங்கே உன்னைப் பூஜித்து வாழும் இலட்சோப லட்சம் மக்கள் உணவுப் பஞ்சத்தால் எலும்பும் தோலுமாய் உருமாறிக் கிடக்கிறார்கள். நீ உடனே சென்று, பரத கண்டத்தில் தங்கி, அந்தக் கோடானு கோடி பேரையும் வாட்டி வதைக்கும் உணவுப் பஞ்சம் தீருகிறவரை, அவர்கட்கெல்லாம் உணவு படைக்கும் பணியை மேற்கொண்டாக வேண்டும். புறப்படு தேவீ, உடனே புறப்படு!

காமதேனு :—என்னய்யா நாரதரே, என்ன கேலியா செய்கிறீர்? அத்தனை கோடி பேருக்கும் உணவு படைக்க என்னிடம் அரிசி ஏது? நான் என்ன ஜமீந்தாரிணியா அல்லது இலட்சக்கணக்கான ஏகர் நிலத்துக்குச் சொந்தக்காரியா?

நாரதர் :—ஏதேது, தேவிக்குப் பொய்கூட புகலத் தெரியும் போலிருக்கிறது! எத்தனை கோடிப் பேருக்கு வேண்டுமானாலும் ஒரு நிமிஷ நேரத்தில், மனதால் நினைத்த மாத்திரத்தில், அறுசுவை உண்டியை அற்புதமாகச் செய்து படைக்கும் ஆற்றல் படைத்த அன்னை காமதேனு என்று புராணங்கள் யாவும் படலம் படலமாகக் கூறுகின்றனவே, அதெல்லாம் என்ன பொய்யா தேவி?

காமதேனு :—(கடகடவெனச் சிரித்துவிட்டு) எவனோ புராணிகன் தான் பிழைப்பதற்காகக் கட்டிவிட்ட பொய்யுரையை மெய் என்றெண்ணிக் கொண்டா இவ்வளவு தூரம் பேசவந்துவிட்டீர்? ஏனய்யா நாரதரே வெட்கமில்லையா உமக்கு இந்தப் பகுத்தறிவுச் சகாப்தத்தில் இதுபோலப் பேச? நான் வேண்டியதில்லை, நீர் புறப்பட்டுப் போம் மீண்டும் பூலோகத்திற்கு! அங்கே சுயமரியாதை இயக்கம் இருக்கிறது—அவர்களிடம் பகுத்தறிவுப் பாடம் படித்து விட்டுவாரும்—அறிவுத் தெளிவு பிறக்கும்.

(10-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

பாதுகாப்புக் கைதிகளாக, விசாரணையின்றி இன்ன குற்றம் செய்தனர் என்று எதுவும் கூறப்படாமல் அரசாங்க விருந்தினராக சிறைக் கம்பிகளை எண்ணிக் கொண்டிருக்கின்றனர், எத்தனை கண்மணிகள் (மக்கள் உள்ளங்கள்) தினம் நொண்டு, சீறி, அழுது துடித்துக் கிடக்கின்றனர். ஆம், இது காருண்யம் மிகுந்த காங்கிரஸ் அதிகாரத்துக் காட்சி.

ஆட்சியாளர்களே, எண்ணற்ற தோழர்களைப் பாதுகாப்புக் கைதிகளாக வைத்திருக்கிறீர்களே அவர்கள் நிலை என்ன? அவர்கள் செய்த தவறுதான் என்ன? ஏன் விசாரிக்க மறுக்கிறீர்கள்? அவர்கள் குற்றம் ஏதேனும் செய்திருந்தால், அதற்கு ஆதாரம் ஏதும் உங்களிடம் இருந்தால், அவர்கள் குற்றவாளிகளே என்பதை நிரூபிக்க உங்களால் முடியுமானல், தாராளமாக அவர்களைக் கொண்டுவந்து வழக்கு மன்றத்தில் நிறுத்துங்கள். சட்டம், அவர்கள் குற்றவாளிகளே என்று தீர்ப்பு அளிக்குமானல் பிறகு அவர்கள் சிறைச் சாலை செல்லட்டும். அதுதான் நியாயம். அதைவிட்டுவிட்டு, அவர்களுடைய குற்றம் இன்னது என்பதையும் கூருமல், அதற்கான ருஜு இது இது என்பதையும் கூருமல் அவர்களைச் சிறைச் சாலையில் அடைத்து வைத்திருப்பது ஒருபோதும் நியாயமாகாது. பாண்டியன் செய்த குற்றத்திற்கு ஒப்பல்லவா நீங்கள் செய்வதும்? கேட்பதற்கு கண்மணிகள் (மக்கள் உள்ளங்கள்) இல்லை என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கிறீர்களா? எண்ணற்றன உண்டு—குமுறும் எரிமலைகளாக, கொந்தளிக்கும் கடல்களாக, ஆனல் பல திக்குகளில், பல்வேறு கட்சிகளில்! இவை அனைத்தும் ஒன்று கூடி விட்டால். ......குமுறும் எரிமலை வெடிக்கும்: கொந்தளிக்கும் கடல் பொங்கும். அதன் கோரக் காட்சிகள் எப்படியிருக்கும் என்பதைக் கூறவும் வேண்டுமா?

வெள்ளையனை விரட்டி வாகை சூடிய உங்களுக்கு இது ஏன் தெரியவில்லை? அதிகாரம் என்ற கோபுரத்தின் உச்சியில் ஏறி அமர்ந்திருக்கும் காரணத்தாலேயே இந்த அடிப்படை உண்மைகளைக் கூட மறந்துவிடத்தான் வேண்டுமா? மக்கள் உள்ளம் மண்டலாதிபதிகளைக் கூட சாய்க்கும் அளவு திண்மை வாய்ந்தது என்பது உங்கட்குத் தெரியாதா? உலக வரலாற்றை நீங்கள் படித்ததில்லையா? அடக்குமுறை வலுக்க வலுக்க புனல் சொரியும் கண்களில் கூட கனல் தெறிக்கும் காட்சி உதயமாகிவிடும் என்பது உங்கட்குத் தெரியாதா? ஏன் அடக்கு முறைக் கலை பயில்வதில் இவ்வளவு ஆர்வம் காட்டுகிறீர்கள்? மக்கள் உரிமையைப் பறிப்பதில் உங்கட்கு ஏன் இவ்வளவு ஆசை?

* * *

"இன்று பொதுக்கூட்டம்! நான் போகவேண்டும். ஆலை முதலாளியிடம் கூலியைக் கூட்டித் தருமாறு கேட்டுத் தீர்மானம் செய்யப் போகிருேம். காளியாத்தா புண்ணியத்திலெ கூலியைக் கூட்டித் தந்தா தேவலெ! கருப்பாயி, கொளந்தைங்களைப் பாத்துக்க! போயிட்டு, சாயந்திரமா வந்துடரேன்." என்று கூறிவிட்டு, குப்பன், கூட்டத்திற்குச் சென்றுவிட்டான்.

"காளியாத்தா புண்ணியத்திலெ மவராசா மனசிளகி, கூலியைக் கூட்டிக் குடுத்துட்டாருன்னா தேவலெ! காளியாத்தா, நீதா, துணை செய்யணும்! மவராசா மனசிலெ குடியேறி கருணை, காட்டனு மாத்தா." என்று வேண்டிக் கொண்டாள் கருப்பாயி.

"அம்மா, அப்பா வரும்போது முட்டாயி வாங்கிட்டு வருமா?"

"அண்ணி! அண்ணு எனக்கு புது சொக்கா தச்சிட்டு வருமா?"

"ஆமாண்டா கண்ணு! எல்லாம் வாங்கிட்டு வரும், நீங்கரெண்டு பேரும் பள்ளிக் கூடத்துக்குப் போங்க." என்று கருப்பாயி தன் மகனுக்கும், குப்பனின் தங்கைக்கும் சமாதானங்கூறி பள்ளிக்கு அனுப்பிவைத்தாள்.

ஏழையின் வீட்டில் அன்பான வார்த்தைகளைத் தவிர வேறு என்ன உண்டு கொடுப்பதற்கு?

* * *

கதிரவன் மறைந்து வெகுநேரமாகி விட்டது. கணவனை இன்னும் காணுமே என்று ஏங்கி நிற்கிருள் மனைவி.

அம்மா, அம்மா, ஏம்மா அப்பா இன்னும் வர்லெ? இன்னிக்கு வர நேரமாகுமோ? என்று ஆவலோடு கேட்கும் மகன்.

அண்ணி, அண்ணு ஏன் இன்னும் வர்லெ? சொக்கா தச்சிட்டு வருமா? என்று சோகத்தோடு கேட்கும் குப்பனின் தங்கை.

மூவரும் ஆவலோடு எதிர் பார்க்கின்றனர் குப்பனை. குப்பனே வந்தபாடில்லை.

* * *

தொழிலாளர் கூட்டத்திற்குச் சென்று கொண்டிருந்த குப்பனை, சர்க்கார், இவன் ஒரு கம்யூனிஸ்டாக இருக்கக் கூடும் என்ற வெறும் சந்தேகத்தின் மீது கைது செய்து ஒரு பாதுகாப்புக் கைதியாக சிறையில் அடைத்துவைத்திருக்கின்றனர்-அவன் எப்போது மீண்டு வருவான் என்பது யாருக்கும் தெரியாது—அவன் என்ன குற்றம் செய்தான்—அதுவும் யாருக்கும் தெரியாது என்ற சேதி இரவு, வெகு நேரம் பொறுத்து, குப்பனுடைய குடும்பத்திற்கு எட்டுகிறது. இச் செய்தியை அறிந்த குடும்பத்தினர் எவ்வளவு வேதனைப் பட்டிருப்பர்?

(௬-ம் பக்கம் பார்க்க)

அவள் வாழ்வு ★ ஆசிரியர் : ஆசைத்தம்பி

சிறந்த கதைத்தொகுப்பு

விலை 0 8 0.

விவரங்கட்கு :—

திராவிடன் பதிப்பகம்

P. B. No. 18. வேலூர் N. A.

★ போர்வாள் ★

திருவள்ளுவர் ஆண்டு 1980 ஐப்பசி 6
22—10—49 சனிக்கிழமை

இன்பத் திராவிடத்தின் இதய ஒலி!

★

"ஒழிந்தது திராவிட இயக்கம்!"

"தீர்ந்தது இதுகளின் தொல்லை!"

"அழிந்தது சூனாமானாக்களின் ஆர்ப்பாட்டம்!"

"சரிந்தது பயல்களின் கோட்டை!"

"தொலைந்தது இவர்களின் கட்சி!"

"சுருண்டுவிட்டது சூத்திரப் பயல்களின் சூறுவளிப் பிரசாரம்!"

"இதுகளாவது இனி தலையெடுப்பதாவது! செத்த பிணம் உயிர் பெற்றெழுந்தாலும் எழும், இவர்கள் கட்சி மீண்டும் ஜீவசக்தியை அடைவதென்பது மட்டும் இனி ஒருபோதும் நடவாது!"

"முடமாகிவிட்டது கட்சி—இனி அதற்குக் கை முளைக்காது!"

"அடேயப்பா! எவ்வளவு ஆர்ப்பாட்டம் புரிந்துகொண்டிருந்தார்கள் இந்த ஆணவக்காரர்கள்! ஆரிய மாயையாம் — வர்ணாஸ்ரம விரியன் பாம்பாம்—ஜாதிச் சனியனாம் — பிராமணீய ஏகாதிபத்தியமாம்—என்னென்ன பேசினார்கள் எத்தர்கள்! தொலைந்தார்கள் கடைசியில் தங்கள் தலைவர் செயலாலேயே!"

"இனி நமக்குக் கவலையில்லை! நம்மைத் தட்டிக் கேட்கக்கூடிய தைரியசாலிகள் இனி எவரும் புதிதாக முளைத்துவிட மாட்டார்கள்!"

"நமது ஆணவ ஆட்சி இனி அப்பு அழுக்கின்றி நாட்டில் கோலோச்ச முடியும். நமது தர்ப்பை தர்பார் இனி ஜாம் ஜாம் என நடைபெறும் நாட்டில்."

"இராவணன் சேனைபோல அல்லவா பெருகிக் கிடந்தது இந்தத் திராவிடப் பட்டாளம்! நமக்கு நல்ல காலம்! இவர்கள் தலைவர் இப்படி ஒரு 'கல்யாணம்' செய்து கொண்டார்! திராவிடக் கட்சியும் ஒழிந்தது—ஆரிய தர்மமும் பிழைத்தது!"

பஞ்சாங்கபுரி இதுபோலவெல்லாம் பேசிப் பெருங்களிப்பு அடைந்தது, மூன்றுமாத காலத்திற்கு முன்னால் தலைவரின் தகாச் செயல் காரணமாகத் திராவிடர் இயக்கத்தில் வீசிய பெரும்புயல் கண்டு!

திருமணப் பிரச்சினை காரணமாகத் திராவிட உலகு திகைத்துக் கிடந்த நேரத்தில், ஆரியம், ஆனந்தப் பள்ளுப் பாடியவண்ணம் இருந்தது.

கண்ணீர் நம் கன்னங்களில் வழிந்தோடிய நேரத்தில், பூரிப்பு ஆரிய வட்டாரத்தில் அரசோச்சலாயிற்று.

வேதனையும் விம்மலும் நம் போர் முகாமில் எழுந்த சமயத்தில், வெற்றிச் சிரிப்பும் எக்காள ஒலியும் வீறிட்டெழுந்தன விப்பிரர்தம் கூடாரத்திலிருந்து!

கருப்புக் கொடி ஏந்திய நாம் கவலையின் சின்னங்களாக நடமாடிய காலத்தில் பஞ்சாங்கம் ஏந்திகள் சந்தோஷ சிலந்திகளாகச் சலசலப்பு புரிந்துகொண்டிருந்தனர்.

துக்கம் நம் நெஞ்சைத் துளைத்தது. துந்துபி அவர்கள் பக்கமிருந்து எழுந்தது.

அந்தோ ஐயகோ என அரற்றினோம் நாம், ஆனந்தம் ஆனந்தம் எனக் கூவினர் அக் குறைமதியாளர்.

இப்படியும் ஒரு கேடு நேர்ந்ததே என்று கைகளைப் பிசைந்தபடியிருந்தோம் நாம். ஒழிந்தனரா மாபாவிகள்—நன்று நன்று மிக நன்று என்று குத்தல்மொழி பிறந்தது குள்ள உள்ளத்தவரிடமிருந்து.

தந்தையே தலைவரே தகுமா இது என்று கெஞ்சியபடி இருந்தோம் நாம். பாவிகளே—பூகரரை ஏசுவோரே—புசுபுசுத்ததே உங்கள் கட்சி என்று நையாண்டி செய்தபடியிருந்தனர் வேதமோதிகள்.

உண்மையிலேயே, உடைந்த உள்ளத்தவராய் நாம் உலவிக் கொண்டிருந்த அதே நேரத்தில் ஆரியபுரியினர் ஆனந்தபுரி நோக்கித்தான் பயணம் செய்துகொண்டிருந்தனர்.

திக்கெட்டும் ஒலி எழுப்பிவந்த திராவிட முரசு தீய்ந்துவிட்டது என்று 'கேலி' பேசினர்.

அண்டம் அதிர முழக்கமிட்டவர்கள் ஆமைகள் என அடங்கிவிட்டனர் என்று அனுபவக் குறிப்புகள் எழுதினர்.

கட்சி இனி உருப்படாது—இயக்கம் இனி தலைதூக்காது—கழகம் இனி பண்படாது என்றெல்லாம் ஏடுகளில் என்னென்னவோ ஆருடங்களைப் பொறித்தனர்.

தொலைந்தது திராவிடக் கட்சியின் செல்வாக்கு என்று தலையங்கம் தீட்டிற்று "கல்கி."

அழிவுப் படலத்தின் ஆரம்பம் என்று 'அம்மாமி அப்பளாம்' போடத் தொடங்கிற்று "தினமணி".

ஆனந்த விகடன்கள் ஆஹா வெனத் துள்ளின—சுதேசமித்திரன்கள் சந்தோஷம் கொண்டாடின.

முகத்துதித்தோர் கூட்டம் முழுவதும் முழு மகிழ்ச்சியில் நீந்தித் திளைத்தது.

ஆனால் அவர்களுடைய களிப்பு —அவர்கள் அடைந்த ஆனந்தம்—அவர்கள் கொண்டாடிய குதுகலம்—அவர்கள் உள்ளத்திலோடாடிய உவகை உணர்ச்சி—அவர்கள் முகத்தில் தாண்டவமாடிய புன்னகை—அவர்கள் பேச்சில் காணப்பட்ட கேலி—அவர்களுடைய எழுத்தில் ஆனந்த நடம் புரிந்த நையாண்டி இவ்வளவும் எவ்வளவு அற்பாயுசு வாய்ந்தவை என்பதை சென்ற ஒரு வார காலமாகத் தமிழகம் எங்கணும் நிகழ்ந்து வரும் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத் தொடக்க விழாப் பொதுக்கூட்டங்கள் அவர்கட்குத் தெள்ளத் தெளிய விளக்கிவிட்டன —கைகளைப் பிசைந்தபடி நிற்கின்றனர் அக் கனபாடிகள் இன்று!

திராவிட முரசு கிழிந்து விட்டது என்று எண்ணினார்கள் அத் திருப் பிரம்மங்கள். ஆனால் இதுபோது முரசு, முன்னிலும் வேகமாகவும்

தெளிவாகவும் கம்பீரமாகவும் முழங்குவது கண்டு முகாரி பாடுகிறார்கள் அம் முப்புரிதாரிகள்.

ஒழிந்து விட்டது கட்சி என்று யாயல் சந்தோஷங் கொண்டாடினார்கள் பூசுரகுல திலகர்கள். ஆனால், கட்சி, இதற்குள்ளாகவே சர்க்கார் கண்டு சஞ்சலம் அடையும் அளவுக்கு வளர்ச்சியும் எழுச்சியும் கிளர்ச்சியும் பெற்றிருப்பது கண்டு திகைப்புற்றுத் திடுக்கிட்டு நிற்கிறார்கள் அந்த ஐயர்—ஐயங்கார்—சாஸ்திரி—சர்மாக்கள்!

நாம் தான் இனி நாட்டை ஆளும் ல்ல தம்பிகள்—தட்டிக் கேட்க யார் இருக்கிறார்கள் இனி என்றெண்ணிக் களித்த அக் கனதனவான்கள் முன்னேற்றக் கழகக் கூட்டங்கள் முகிழ்த்தபடி இருக்கும் காட்சி கண்டு விதிர்விதிர்த்துப் பொடிபொடித்துக் கண் கலங்கிக் திகெட்டுக் கிடக்கின்றனர்.

ஆம்! 16-10-49 ஞாயிற்றுக் கிழமை முதல் திராவிட முன்னேற்றக் கழகங்கள் திக்கெட்டிலும் தம் புரட்சி முழக்கத்தை எழுப்பத் தொடங்கிவிட்டன. கழகத் துவக்க விழாக்கள் அன்று தொடங்கி, நாடெங்கும் நிகழ்ந்தபடி இருக்கின்றன. கோவையில், திருச்சியில், மதுரையில், தூத்துக்குடியில், தஞ்சாவூரில், வேலூரில், திண்டுக்கல்லில், சேலத்தில், சிதம்பரத்தில், மன்னார் குடியில், ஆற்காட்டில், எங்கும், எங்கெங்கும், முன்னேற்றக் கழகக் கூட்டங்கள் முத்தமிழ் முரசினைக் கொட்டியபடி இருக்கின்றன. ஏறத்தாழ ஐம்பது பேச்சாளர்கள் பட்டிதொட்டியெல்லாம் சென்று, நாடு நகரெங்கும் சுழன்று, ஊர்கள் தோறும் ஊடுருவிச் சென்று, எட்டுத் திக்கிலும் பவனி வந்தபடி இருக்கின்றனர். அன்பழகன் ஓர் இடத்தில், ஆசைத்தம்பி மற்றோரிடத்தில், நெடுஞ்செழியன் ஓர் ஊரில், நண்பர் சம்பத் மற்றோர் ஊரில், என். வி. நடராசன் ஒரு பக்கத்தில், டி. கே. சீனிவாசன் மற்றோர் பக்கத்தில், சிற்றரசும் மதியழகனும் ஒரு ஜில்லாவில், கருணாநிதியும், கல்யாணசுந்தரமும் மற்றோர் ஜில்லாவில் என்ற விதத்திலே ஒவ்வொருவரும் அவ்வோர் ஊரிலே சொல்லெல்லாம் செந்தமிழாய்ச் செழுந்தமிழாய்ச் சலசலவெனப்பாய்ச்சியபடி உள்ளனர். ஆயிரமாயிரம் திராவிடர்கள் அங்கங்கே ஆர்வத்துடன் கூடி, ஆற்றல்மிக்க பேச்சாளர்களின் அரிய உரைகளை ஆநந்தத்துடன் கேட்டபடி இருக்கின்றனர். கழகக் கொடிகள் திராவிடத்தின் மூலை முடுக்குகளில் எல்லாம் கூட கம்பீரமாக எழுந்து நின்று வான் நோக்கிப் பறந்தபடி இருக்கின்றன. அகமும் முகமும் மலர, நெஞ்சிலே அஞ்சாமை ததும்ப, நடையிலே ஒரு கம்பீரம் தொனிக்க வாலிபர்கள் பட்டாளம் வாழ்க வாழ்கவே வளமார் எமது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் வாழ்க வாழ்கவே என்று பண்பாடியபடி இருக்கின்றன.

எங்கும் ஆர்வம்! எங்கும் உணர்ச்சி! எங்கும் உற்சாகம்! எங்கெங்கும் முன்னேற்ற முரசொலி! எந்தெந்தப் பக்கமும் பாசிசத்தையும் பழமை வெறியையும் பாழும் முதலாளித்வ தத்துவத்தையும் படுகுழி தோண்டிப் புதைத்திடுவோம் என்ற பெருமுழக்கம்!

ஆபத்துகள் ஆயிரம் வந்தாலும் என்ன. ஆற்றல் மிகு தோள்கள் அழகுற அமைந்திருக்கும் போது அச்சம் ஏது எமக்கு என்று கேட்டபடி உலவும் இளைஞர்கள் பவனி ஓர் பால். முன்னேற்றக் கழகம் எங்கள் முதுமையையும் இளமையாக்கும் அற்புதமான டானிக் என்று அரிய உரை பகர்ந்த வண்ணம் அரும்பணி ஆற்றிவரும் வயோதிகர்கள் மற்றோர் பால். பகுத்தறிவு என்னும் போர்வாளை ஓர் கரத்திலும் கல்விக் கேடயத்தை மற்றோர் கரத்திலும் ஏந்தியபடி புறப்பட்டுவிட்டோம் போர்க்களத்திற்கு என்று போர்ப் பரணி பாடும் மாணவர்கள் கூட்டம் ஓர் பால். முன்னேற்றக் கழகம் உங்களுக்குத்தான் சொந்தமோ, எங்கட் கில்லையோ அதில் பங்கு, நாங்கள் செல்வோம் முதல் படை வரிசையில், நீங்கள் சென்று பாடம் படியுங்கள் என்று மாணவர்களுடன் போட்டி போட்டுக் கொண்டு முந்திவரும் ஆசிரியர்கள் முன்னணி மற்றோர் பால். திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தானே அது இன்பத் திராவிடத்தின் இதய ஒலியாச்சே என்று பாட்டுமொழியாலே கழகத்தைப் பாராட்டியவண்ணம் தொண்டாற்றத் துடி துடிக்கும் தூய்மை செறிந்த புலவர் ஈட்டம்ஒருபுறம். புலவீர்! கழகம் எமக்குத்தானேசொந்தம், நீங்களெப்படி வந்தீர் என்று உரிமை பாராட்டியபடி உயர்பணி புரிய விழையும் உழைப்பவர் படைவரிசை வேறோர் புறம். இவ்வண்ணம், பல்வேறு நிலையினரும் பல்வேறு திறத்தினரும், தூய தொண்டு ஒன்றையே தம் போர்க்கருவியாகக் கொண்டு, இன்பத் திராவிடம் ஒன்றையே தம் இலட்சியமாகக் கொண்டு, பகுத்தறிவுப் போர் புரிவதையே தம் நடை முறைத் திட்டமாகக் கொண்டு, பழமையை வீழ்த்துவதையே தம் முதல்பெரும் பணியாகக் கொண்டு, கழகப் பாசறை நோக்கி, அணி அணியாக, அகண்ட கடலோரத்தில் ஆர்த்தெழும் அலைகளின் கூட்டம் போல, ஆயிரம் பதினாயிரம் ஆயிரமாயிரம் என்ற அளவில் வந்து குவிந்தபடி இருக்கின்றனர். பணி! பணி! பணிபுரிய ஆணையிடுங்கள் எங்கட்கு என்று கழகத்தலைமைக்குழுவை நோக்கிக் கேட்டபடி இருக்கின்றனர். ஆளவந்தார்களின் அடக்குமுறை ஈட்டிகளை முறித்துத் தள்ள வேண்டும் என்றால், ஆகா! அதற்குத் தயார் என்கின்றனர். பழமைவலையில் நெளிந்துகிடக்கும் வர்ணாஸ்ரம விரியன்களை மண்டையிலடித்து மரணபுரிக்கு அனுப்ப வேண்டும் என்றால் அதற்குத்தானே வந்தோம் என்கின்றனர். சமதர்மபுரியை உருவாக்குவதற்கான சகல கஷ்ட நஷ்டங்களையும் ஏற்றாகவேண்டுமே இப் பாசறைக்கு வருபவர்கள் என்று கூறினாலோ, உயிரையும் தருவோம் உன்னத இலட்சியங்களை நிறைவேற்ற என்று உணர்ச்சி ததும்ப, உற்சாகம் ததும்ப, உறுதிமொழி கூறுகின்றனர்.

ஒழிந்துவிட்டது திராவிட இயக்கம் என்று உரத்த குரலில் உலகு அதிர முழக்கமிட்ட கிழிந்த பழம் பஞ்சாங்கங்கள், திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் இந்த திடுக்கிடத்தக்க பலத்தையும் வளர்ச்சியையும் கண்டு நெஞ்சுடைந்து சாகின்றன. கண் பிதுங்க விழிக்கின்றன. இராவணன் தலைபோல வெட்ட வெட்ட முளைக்கிறதே இந்த இயக்கம் என்று வியப்புக் கடலில் வீழ்ந்து திகைக்கின்றன.

எதிர்ப்பு முன்னணி ஒழிந்தது என்றெண்ணினோமே, ஆனால் இன்றோ ஓராயிரம் மடங்குக்கும் மேலாக வளர்ந்துவிட்டதே இதுகளின் செல்வாக்கு என்று வாய்

விட்டுக் கூறி அலறித் துடிக்கின்றன அந்த "வேதாகமங்கள்"!

கழகமாவது கத்தரிக்காயாவது கல்யாண காலத்திற்குப் பிறகு எல்லாம் சமாப்திதான் என்று எண்ணி இறும்பூதெய்திய பார்ப்பனீயம் ஏதேது முன்னேற்றக் கழகம் மடமடவென வளர்ந்துவிட்டதே என்று சொல்லிச் சொல்லி இன்று தன் சொகுசு அடங்கிக் கிடக்கிறது.

அந்த "சாஸ்திரம்பாடி"களின் சந்தோஷம் சமாப்தியாகிவிட்டது. அதுகளுக்கு ஏற்பட்ட களிப்பு மாண்டு மறைந்துவிட்டது. அதுகளின் முகத்தில் பரதநாட்டியம் புரிந்த புன்னகையும் புது எழிலும் பறந்தோடிவிட்டன. திராவிட இயக்கம் திருமண பூகம்பத்தால் சாகாமல் புது பலமும் புது முறுக்கும் பெற்று, புதிய வலிவுடனும் புதிய எழிலுடனும் திகழும் காட்சி கண்டு அவர்களின் கண்களிலே மருட்சியும் அவர்களுடைய உள்ளத்திலே மிரட்சியும் தாண்டவமாடத் தொடங்கிவிட்டன.

எண்ணிய எண்ணத்தில் மண் விழுந்ததே என்பதுதான் அவர்களுடைய இன்றைய பிரலாபம்.

ஆசைக் கோட்டைகள் பல கட்டினோமே, இதுகளின் கோட்டைகள் தொலைந்தன வென்றெண்ணினோமே; இன்றோ, இதுகளுக்கு ஊரெங்கும் கோட்டை கொத்தளங்கள் முளைத்துவிட்டனவே என்பதுதான் அவர்களுடைய இப்போதைய "காயத்ரி ஜெபம்"!

சர்க்காருக்குச் சாடி சொல்லலாமா, சகலவித அடக்குமுறைகளையும் ஏவிடத் தூண்டலாமா, 144களை வாரி வீசிடவேண்டும் என இயம்பலாமா, சிறைச்சாலைக்குள் அடையுங்கள் இந்தச் சலசலப்புக்காரர்களை என்று முதலமைச்சருக்குத் தூதுவிடுக்கலாமா என்றெல்லாம் எண்ணி எண்ணி ஏங்குவதுதான், இதுசமயம், அவர்களுடைய "மந்திர உச்சாடனம்"!

உண்மையிலேயே, ஆரியம், அழுகுரல் கிளப்பிக்கொண்டும், அந்தந்தோ எனக் கைகளைப் பிசைந்துகொண்டும், மோசம் போனோமே என்று முகாரி பாடிக்கொண்டும், வந்ததே ஆபத்து நம் ஆணவ ஆட்சிக்கு என்று வேதனை அந்தாதி வாசித்துக்கொண்டும் தான் இருக்கிறது, இதுபோது!

இருக்காதா சோகம்! பிறக்காதா வேதனை! தோன்றாதா துக்கம்! அவர்கள் உள்ளத்தை ஊடுருவிப் பாயாதா ஆயாச நினைப்பு! எவ்வளவு ஆநந்தமாக இருந்தனர் நமது கட்சி நாசமாகிவிட்டது என்றெண்ணி! இன்று, எவ்வளவு பெரிய இடி ஏற்பட்டுவிட்டது அவர்களுக்கு! எனவே, துக்கமும் வெட்கமும் அவர்கள் நெஞ்சிலே புகுந்துகுடைவது இயற்கைதானே! அதிலேது வியப்பு? அதிலென்ன ஆச்சரியம்?

எவ்வளவு தைரியமாக எழுதிற்று "கல்கி" இனி இந்தக் கட்சி தலையெடுக்காது என்று! எவ்வளவு விரைவில் அந்த ஆருடத்தை அசல் பொய்யாக ஆக்கிவிட்டனர் நம் அருமைத் திராவிடர்கள்! எவ்வளவு வேகமாக வளர்ந்துவிட்டது திராவிட முன்னேற்றக் கழகம்! எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் "பூபாளம்,' பாடிய பூசுரர்கள் "முகாரி" பாடவேண்டிய புது நிலை ஏற்பட்டுவிட்டது! எவ்வளவு திட்டவட்டமாக ஆரியபுரியினருக்கு அரியதோர் பாடம் கற்பித்துவிட்டது திராவிட உலகு!

திராவிட முன்னேற்றக் கழகம் தொடக்கமாகி, இன்னமும் முப்பத்தைந்து நாட்கள்கூட முடியவில்லை. அதற்குள்ளாக **250 கிளைக்கழகங்கள்** நாடெங்கும் தழைத்திருக்கின்றன.

ஒவ்வொரு மாவட்டத்திலும், ஒவ்வொரு தாலுகாவிலும் கழகக் கிளைகள் அழகுபட அமைந்திருக்கின்றன.

சின்னஞ்சிறு கிராமங்களில்கூட சீர்மிகு முறையில் செந்தமிழர்கள் கூடி, கழகக் கிளைகளைக் கவின் பெற நிறுவியிருக்கின்றனர்.

ஏறத்தாழ எழுபது இடங்களில் எழில்மிகு முறையில் பொதுக் கூட்டங்கள் நடந்திருக்கின்றன—இன்னமும் ஏராளமான ஊர்களில் நடந்தபடி இருக்கின்றன—இனி, நடக்கவும் இருக்கின்றன.

நகரங்களில் கூட்டப்பட்ட ஒவ்வொரு கூட்டத்திற்கும் பத்தாயிரம், இருபதாயிரம் முப்பதாயிரம் என்ற அளவில் மக்கள் கடலெனத் திரண்டு வந்து தம் பேராதரவைப் பெருமகிழ்ச்சியுடன் நல்கியிருக்கின்றனர்.

கிராமங்களில், பட்டிதொட்டிகளில், சின்னஞ்சிறு பாக்கங்களில் எல்லாம்கூட, கூட்டம், ஏராளமாகக் கூடியிருக்கிறது. மக்கள் தாராளமாகத் தமது ஆதரவைத் தந்திருக்கின்றனர் திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்திற்கு!

நீலகிரி மாவட்டம், திருவனந்தபுரம் நாகர்கோயில் பகுதிகள், பம்பாய், இலங்கை முதலிய பிரதே[illegible] கள், மலாய் போன்ற தூர தேசங்கள் ஆகிய இடங்களில் எல்லாம் கூட, கழகக் கிளைகள் கருத்துடன் அமைக்கப் பட்டிருக்கின்றன.

எங்கும், எங்கெங்கும், கட்சிக்கு உறுப்பினர்கள் சேர்க்கும் உயர் பணி, வேகவேகமாகவும் விறு விறுப்புடனும் நடந்து வருகிறது.

மக்கள் மன்றத்தில் முன்னேற்றக் கழகமே முதல்தரமான ஆதர வையும் பாராட்டுதலையும் புகழுரை யையும் பெற்றுத் திகழ்கிறது.

கழகச் சொற்பொழிவாளர்கள் ஐம்பதின்மருக்கு மேலிருந்தும் அவர்களால் சமாளிக்க முடியாத அளவுக்கு ஏராளமான அழைப்பு கள் அவர்களுக்கு வந்து குவிந்த படி இருக்கின்றன.

சிலர் காலையில் ஓர் ஊரிலும் மாலையில் ஓர் ஊரிலும், சிலர் ப[illegible] லில் ஓர் ஊரிலும் இரவில் ஓ[illegible] ஊரிலுமாகச் சொற்பொழிவாற்றி[illegible] தீரவேண்டிய அளவுக்கு கூ[illegible] டங்களின் தொகை மிகுதியா[illegible] இருக்கிறது.

கழக ஏடுகளுக்கோ நாட்டி[illegible] அமோகமான செல்வாக்கும் அ[illegible] ரிமிதமான ஆதரவும் வளர்ந்[illegible] வருகிறது.

இவ்வளவு மகத்தான வளர்ச்[illegible] யும், சிறப்பான நிலைமையும் ஏராளமான செல்வாக்கும் கழ[illegible] திற்கு முப்பத்தைந்து நாட்க[illegible] லேயே—கிட்டத்தட்ட ஒருமா[illegible] காலத்திலேயே கிடைத்திருக்கிற[illegible] என்பதை எண்ணிப் பார்க்கு[illegible] போது கழகத் தோழர்கள் எவ[illegible] பூரிப்பும் பெருமிதமும் புதுமகிழ்ச்[illegible] யும் அடையாமலிருக்க முடியாத[illegible]

அதுவும் இந்த அபரிமிதமா[illegible] வளர்ச்சி என்ன இலேசாக[illegible] கிடைத்தது என்னமோ கிடக்[illegible] டும் என்று இந்த வளர்ச்சி[illegible] ஒதுக்கித் தள்ளிவிட?

பணபலமும், பத்திரிகை பலமு[illegible] புகழ் பலமும், குயுக்தி பலமு[illegible] படைத்த ஒரு மாபெரும் தலைவ[illegible] ஓயாத தூற்றல் பாணத்[illegible] இடையே உருவாக்கப் ப[illegible] வளர்ச்சி!

நம்முடைய உழைப்பால், பண[illegible] தால், ஆதரவால், ஆர்வத்[illegible]

ஓங்கி வளர்ந்த ஒரு தினத்தாளின் த்த நித்தம் வீசப்படும் சரமாரியான வசை மொழிக் குண்டுகளுக்கிடையே நாம் பெற்ற வளர்ச்சி!

சுயநலமிகள்—சூது மனத்தவர்கள்—சுரண்டல் கருத்தினர்கள்—சுகபோக நெஞ்சினர்கள் என்றெல்லாம் அரைக் கணமும் ஓய்வின்றி அள்ளி அள்ளி வீசப்படும் அழுக்காற்று அபத்த உரைகளையும் மீறி ஓங்கி வளர்ந்த வளர்ச்சி!

காட்டிக் கொடுப்பவர்கள் என்றும், கயவர்கள்—கபடர்கள் என்றும், தூர்த்தர்கள்— துரோகிகள் என்றும், ஜூடாஸ்கள் தேவதத்தர்கள் என்றும் தூய்மையே உருவான தொண்டர்கள்மீது பிறர் வாழப் பொறுக்காத பொறாமைக்காரர்கள் பொச்சரிப்பு உரைகளை நச்சு நினைப்புடன் வீச வீச அந்தச் சொல் வீச்சையும் பொறாமை வீச்சையும் கண்டு அணுவளவும் கலங்காது, அருமைத் தொண்டர்கள், கருமமே கண்ணுயிருந்து, தூய்மையையே தம் பலம் பொருந்திய கருவியாகக் கொண்டு, கண்ணியத்தையே கேடயமாக ஏந்தி, அரும்பாடுபட்டுப் பெற்றுள்ள அழகிய வளர்ச்சி!

தூற்றல்—அதனால் நம் உணர்ச்சியைத் தளைக்க முடியவில்லை!

ஏசல்—அதனால் நம் எழுச்சியை அடக்க இயலவில்லை.

வசைமாரி—இதன் மூலம் நம்முடைய வயிர உள்ளத்தை வதைக்க முடியவில்லை.

"பொய்க்கடிதம்," முதலிய சூழ்ச்சித் திட்டங்கள்— இவற்றாலும் நம்முடைய தூய இயக்கத்தின் துந்துபியை ஒழிக்க முடியவில்லை.

கயமைக் குணம் வாய்ந்த கபடர்கள் நம்மை ஒழித்துக்கட்ட வேண்டுமென்று விரித்து வைத்த இத்தனை வஞ்சக வலைகளையும் கிழித்து எறிந்துவிட்டுப் பெற்றிருக்கும் வளர்ச்சி இன்று முன்னேற்றக் கழகம் அடைந்துள்ள வளர்ச்சி!

இவ்வளவு சூழ்ச்சிப் புயல்களுக்கிடையே, இவ்வளவு சுருங்கிய காலத்தில், நாம் பெற்றிருக்கும் இவ்வளவு பெரிய வெற்றி ஆரிய பட்டாரத்தில் அவதிக் குரல் எழுப்புவதைப் போலவேதான், நம்மைச் சுயநலமிகள் என்று தூற்றித் திரியும் சுகபோகிகள் பலர் உள்ளத்திலும் பொறாமைப் புயலை வீசச் செய்திருக்கிறது.

யார் அவதிப்பட்டாலென்ன, யார் அழுக்காறு எய்தினால் நமக்கென்ன, திராவிட முன்னேற்றக் கழகம், இன்பத் திராவிடத்தின் இதய ஒலி என்பதை மக்கள் மன்றம் நன்குணர்ந்துவிட்டது. இது போதும் நமக்கு! இவ்வளவுதான் தேவை நமக்கு!

நியாயம் நம் பக்கம் இருக்கிறது. நேர்மை நம் பக்கம் இருக்கிறது. தூய்மை நம் உள்ளத்தில் இருக்கிறது. ஜனநாயகத் திருவிளக்கு நம் பாதையில் ஒளிவீசுகிறது. கேலி கிண்டல்களை, ஏசல்களை, தூற்றல்களைச் சிரித்த முகத்துடன் தாங்கிக்கொண்டு, மடமடவெனப் பணிபுரியும் பண்பு நம் தோள்களில் தவழ்கிறது. வேறு எதவும் இல்லை நமக்கு! மெய்தான்! ஆனால் வேறென்ன வேண்டும்? வேறென்ன தேவை ஓர் ஜனநாயக இயக்கத்தின் தூய தொண்டிற்கு?

(5-ம் பக்கத் தொடர்ச்சி)

"தலைவனை யிழந்த குடும்பம்"— எவ்வகையிலே வாழ்க்கை நடத்துவது என்ற ஏக்கம் குடும்பத்தாருக்கு.

குடும்பம் என்ன நிலையிலிருக்கிறதோ, எப்படி வாழ்வார்களோ என்ற கவலை, சிறையில் குடும்பத் தலைவனுக்கு.

அமைச்சர்களோ உல்லாச புரியிலே உலவுகின்றனர், சல்லாபமாக! விருந்து வைபவங்களுடன், பாதுகாப்புடன், பவனி வருகின்றனர், அழகிய மோட்டார்களில்!

இக்காட்சியைக் காணும் பாட்டாளியின் மனதில் என்ன தோன்றும்?

நேற்றுவரை சாதுவாக இருந்த சங்கரன் இன்று சமருக்கு நிற்கிறான், ஆச்சரியப் படுவதற்கில்லை. நாம். ஆனால் ஆட்சியாளருக்கோ ஏனோ தெரியவில்லை, ஆச்சரியம் ஏற்படுகிறது! அச்சம் — அதை விரட்டுகிறது. அச்சத்தையும் துரத்துகிறது அலட்சியம்.

ஆச்சரியம்!

அச்சம்!!

அலட்சியம்!!!

ஆம், இம்மூன்றும்தான் பாட்டாளியின் உள்ளத்தில் புரட்சியை ஏற்படுத்தும் சாதனங்கள்—அழிந்துபடவேண்டிய சர்வாதிகார அரசின் அந்தியகால சாதனங்கள் ஆனால் நமது மதிப்பிற்குரிய "ஜனநாயக" சர்க்காரும் இதே சாதனங்களைக் கையாள்கிறார்களே, விளைவு விபரீதமாகுமே எண்ணிப் பார்த்தால் உள்ளம் துடிக்கிறதே! ஏன் இந்தப்போக்கு கொள்கின்றனர் வெள்ளையரை விரட்ட வீரப் போர் தொடுத்த நம் அரும் "தலைவர்கள்"

* * *

கண்ணகி சாதுவானவள்தான் கணவனின் நிலையறிந்து சிலம்பைக் கழற்றிக் கொடுத்தாள். எல்லாம் தொலைத்துவிட்டு சிலம்பையும் கேட்கிறானே என்று கோபிக்கவில்லை. அவ்வளவு சாது—புயலாக மாறினாள்—மாற்றப் பட்டாள்—அரசு செய்த சதியால்.

அரசன் கொடுங்கோலனல்லன் வஞ்சகனின் வலையில் வீழ்ந்ததால் விளைந்த விபரீதம் அது. ஆனால் நீங்களோ ஜனநாயகம் சமதர்மம். என்று பறையடித்துக் கொண்டே சர்வாதிகாரம் செய்கிறீர்கள். நியாயமா? நீதியா?

இன்று எத்தனை கோவலர்களை விசாரணையின்றி சிறையிலடைத்து வைத்திருக்கிறீர்கள் — எத்தனை கண்ணகிகள் கண்ணீர்வடித்துக் கதறியழுகின்றனர்? அறிவீரா அக்காட்சியை? இவைகளைக் கேட்கக் கூட்டம் கூட்டினால் தடை! எழுதினால் புத்தகப்பறிமுதல்! நாடகமாடினால் 144! மீறினால் சிறை, துப்பாக்கி......!பொலின் நோக்கிப் பயணம்!—எண்ணினால் பயங்கரமாக விருக்கிறது. எங்களுக்கு—அலட்சியமாக விருக்கிறது உங்களுக்கு!

தவறு செய்த மன்னன் உயிர் நீத்தான், செய்தது தவறு என்று அறிந்ததும்! தவறு செய்கிறோம் என்று அறிந்தும் மேலும் மேலும் தவறு செய்துகொண்டே செல்கின்றனர் காங்கிரஸ் ஆளவந்தார்கள்.

ஆளவந்தார்களே வேண்டாம் இப்போக்கு [பாண்டியனைப்போல் உயிர்நீத்துவிடுங்கள் என்று கூறவில்லை] திருந்துங்கள் என்றுதான் கூறுகிறோம், இல்லை வேண்டுகிறோம்! கேட்குமா அவர்களுக்கு இச்சொல்!

கேட்குமா அவர்களுக்கு!

"அங்கு"

"அரசே, பணிகிறேன்"

"கொல்லனே! அரசவை நோக்கி நீ வரக் காரணம் யாது? களவுபோன சிலம்பைப்பற்றி அறிந்தாயா?"

"ஆம், அரசே! கன்னக்கோலும் கவைக்கோலுமின்றி அரசியாரின் சிலம்பை அபகரித்துச்சென்ற கள்வனைக் கைப்பிடியாகப் பிடித்திருக்கிறேன்! என் மனையகத்தே உள்ளான் அக்கள்வன்."

"நீதி வழுவாத நெடுஞ்செழியன் அரசிலே, கள்வன்! அதுவும் அரசாங்கப்பொருளை அபகரித்த கள்வன்! எவ்வளவு துணிபு அவனுக்கு! ஏவலர்களே, கொல்லனுடன் சென்று, அவன் காட்டும் கள்வனிடம் அரசியாரின் சிலம்பு இருந்தால் அவனைக்கொன்று, சிலம்பைக் கவர்ந்து வருக."

அரசன் ஆணைப்படி, கொல்லனுடன் வாளேந்திய ஏவலர்கள் செல்கின்றனர்—கொல்லன் மனை நோக்கி!

கள்ளங்கபடமறியா கோவலன் அங்கு வீற்றிருக்கிறான்.

பொற்கொல்லன் ஏவலர்களை நோக்கி :—

"இவன்தான் அக்கள்வன்! உருட்டுங்கள் அவன் தலையை."

உடனே, கோவலன், திடுக்கிட்டு :—

"ஆ, என்ன கள்வனா? யார்? நானா"

"ஆம், நீதான் அரசியாரின் சில்ம்பை அபகரித்துச் சென்ற வஞ்சகன்."

"கொல்லரே யாரைப் பார்த்துக் கூறுகிறீர் இதுபோன்ற வீண் வார்த்தைகளை! என்னுடைய சிலம்பை விலை கூறிவருகிறேன் என்று அரசவைக்குச் சென்றீர்! இப்பொழுது கள்வன் என்று கொலை செய்ய என்மீதே ஏவலரை ஏவுகிறீர்! என்னய்யா இது! விளையாடுகிறீர்!"

"சதிகாரனே, சாகசமா பேசுகிறாய்! அரசமாதேவியாரின் சிலம்பை அபகரித்தது மன்றி, என்னைப் பற்றியுமா அவதூறு கூறுகிறாய்?"

"என்ன! அரசமாதேவியாரின் சிலம்பா இது? என் அன்பு மனையாளின் காற்சிலம்பன்றோ இது."

"கள்வனே உன் சாகசம் இங்குச் செல்லாது! ஏவலர்களே, ஏன் விழிக்கிறீர்கள், வெட்டி வீழ்த்துங்கள் வஞ்சகனை"

ஏவலர்கள் :—

"கொல்லரே நீர் கூறுவதை நம்பமுடியாது, கள்ளங்கபடமற்றவராய்த் தோன்றுகிறார் இம் மனிதர்"

பொற்கொல்லன்:—

"ஏவலர்களே அரசரின் ஆணைப்படி இதோ சிலம்பு இவனிடமிருக்கிறது இனியுமா சந்தேகம்"

ஏவலர்கள்:—

"கொல்லரே இதில் ஏதோ சூது இருக்கிறது. விசாரியாமல்இவரைக் கொல்வது நீதியாகாது"

"வஞ்சகனுக்கு வாஞ்சை காட்டுவதா" என்று சீறிய ஏவலர்களிலொருவன் கோவலனின் தலையை வெட்டினான். தலை உருண்டது. வஞ்சகம் வெற்றிபெற்றது — கொல்லன் மகிழ்ந்தான்!

*　　*　　*

செய்தியறிந்த கண்ணகி சினங்கொண்டாள், சீறினாள்; அழுது துடித்தாள், என் அன்பரை அழித்த அரசை வீழ்த்துகிறேன் என்று சபதம் செய்துகொண்டு மதுராபுரி நோக்கிச் சென்றாள்; மன்னனைக்கண்டாள்,

மன்னன்:—

பெண்ணே அழுத கண்ணீருடன் தலைவிரி கோலமாய் தனிச்சிலம்பொன்றுடன அரசவை நோக்கி வரக்காரணம்?

கண்ணகி:—

"நீதி, நெறியறியா நெடுஞ்செழிய மன்னரே, தங்களால், கள்வன் என்று கொலைத் தண்டனை பெற்ற கோவலரின் மனைவி யான்! என் பெயர் கண்ணகி"

"சிலம்பு திருடிய, அக்கள்வனின் மனைவிதானா நீ"?

"அரசே யார் கள்வர்? நீரா, அல்லது வறுமை காரணமாக இதோ இச் சிலம்பொடு கூடிய இன்னோர் சிலம்பை விற்று வாணிபம் செய்ய வந்த என் கணவரா?"

"அப்படியானால் அவனிடமிருந்து வாங்கியது அரசியாரின் சிலம்பல்லவா"

"இல்லை அந்த ஒற்றைச் சிலம்பு என்னுடையது"

"உன்னுடையது என்பதற்குச் சான்று?

"என் சிலம்பின் பரல்கள் மாணிக்கம்!"

"அரசியாரின் சிலம்பின் பரல்கள் முத்து!"

இரண்டும் உடைக்கப் படுகின்றன.

கண்ணகியின் சிலம்பில்மாணிக்கங்கள் மின்னின.

அரசியின் சிலம்பில் முத்துக்கள் மங்கின,

அவையோர் அறிந்தனர், ஆச்சரிய முற்றனர். மன்னன் மலை[illegible]தான். தான் செய்த தவறை எண்ணித் தவித்தான். உயிர்வாழ அதன் பின்னரும் அவன் விரும்பவில்லை.

"என்றுமே வளையாத செங்கோல் வளைந்தது! யானோ மன்னன் யானே கள்வன்!" என்று கூறி உயிர் விட்டான். கோவலன் வரலாறு பாண்டிய வம்சத்துக்கே ஒரு கறை.

*　　*　　*

காட்சி சோகமாகத்தான் இருக்கிறது. நாம் மட்டுமல்ல, அமைச்சர் குமாரசாமியாரிலிருந்து காமராசர் வரையிலே கூறுவர், காட்சி சோகம் தருவதுதான் என்று! இதோடு மட்டுமா கூறுவர்? சினம் கொண்ட கண்ணகி, தன் கற்பின் திறத்தால் அழகு மதுரையே அழித்தாள் அது வன்றோ வீரம்! அவளன்றோ தமிழ்ப் பெண்! என்றுங் கூறுவர் கூறிப் பெருமிதமும் பெருங்களிப்பும் அடைவர்.

ஆம், அமைச்சர்களே, ஆளவந்தோரே, பாரத புத்திரரே, அவள் செய்தது வீரச்செயல்தான். மறுப்பாரில்லை.

இது சிலப்பதிகாரக் காட்சி!

*　　*　　*

இன்று எத்தனை கோவலர்கள்

(5-ம் பக்கம் பார்க்க)

தொடர்கதை:

பதினோராம் பகுதி
மகன் பிறந்தான்!

"இரவு நேரத்தில்—அதுவும் நல்லிரவு வேளையில் — இங்கு வருவது யாராக விருக்கும்? ஏன் வருகிறார்கள்? அரசரின் ஒற்றர்கள் ஒருகால், நாம் இங்கு ஒளிந்துகொண்டிருப்பதை அறிந்துவிட்டார்களோ? இன்னும் என்ன என்ன ஆபத்துகள் நம்மை எதிர் நோக்கி விரைந்து வர இருக்கின்றனவோ?" என்றெல்லாம் எண்ணி எங்கள் உள்ளம் திகைப்புக் கடலில் திக்கு முக்காடிக்கொண்டிருந்தது.

சயன அறையின் கதவைச் சிறிது திறந்திருக்கும் வண்ணம் மூடிவைத்தோம்! யாரோ இருவர் நடந்துவரும் சப்தம் கேட்டது! இருக்கவிருக்க அந்த காலடிச் சப்தம் அதிகரித்தது! இருட்டில் வருபவர்களின் ஓசை அதிகரிக்க அதிகரிக்க, எங்கள் இதயத்தின் துடிதுடிப்பும் அதிகரித்துக்கொண்டே வந்தது!

எங்கள் அறைக்குமுன் வந்ததும் காலடியின் சப்தம் நின்றுவிட்டது! பயத்தினால் எங்கள் உடல்கள் உதற ஆரம்பித்தன!

யாரையோ அழைக்கும் குரல் கேட்டது! வார்த்தைகள் எங்களுக்குத் தெளிவாகப் புரியவில்லை, அளவிற்கு மீறிய அச்சத்தின் விளைவால்!

மூவரும் கூர்மையாக உற்றுக் கேட்டோம். "மலர்க்கோதை! நான்தான் அம்மா!" என்ற சொற்கள் தெள்ளத் தெளிய, விளக்கமாக, எங்கள் செவியில் வந்துபுகுந்தன!

"யாரது?" என்று மெல்லிய குரலில் மலர்க்கோதையை நான் கேட்டேன்! "இளவரசர்" என்று இசையொலி கூறியதும், "அண்ணா" என்று உரத்த குரலில் இளவரசி அழைத்துக்கொண்டே வெளியே சென்றாள். இசையொலியும் உடன் சென்றாள். நான் மட்டும் சயன அறையிலேயே தனித்துத் தங்கிவிட்டேன். இளமை என்னும் படிக்கட்டில் நடந்து செல்லுகையில் காலிடறி காதலென்னும் குளிர்புனல் தடாகத்தில் மலர்க்கோதையும் நானும் விழுந்துவிட்ட செய்தி அம்பலமான பிறகு இளவரசரை ஒரு முறைகூட நான் பார்த்ததில்லை! மட்டற்ற அன்போடு மரியாதையோடு பழகியவரின் தங்கையையே கள்ளத்தனமாகக் காதலித்துவிட்டு அவர் முகத்தில் விழிக்குமளவிற்கு எனக்குத் துணிவும் தைரியமும் வரவில்லை. எங்கள் காதலை வெட்டிப்பிரிக்க முனையாமல், அணைத்துச் சேர்த்து ஒன்றாக்கி ஆதரவளிக்கிறார் என்பதை நன்கு தெரிந்திருந்தும் அவரைக் காண என் மனம் ஏனோ நடுங்கியது!

அவர்கள் யாது பேசுகிறார்கள் என்பதை அறிய கதவின் அருகே சென்று மறைந்து நின்றேன்.

"அண்ணியுமா தங்களுடன் வந்திருக்கிறார்கள்?" என்று ஆச்சரியம் நிறைந்த குரலில் மலர்க்கோதை வினவினாள்!

"ஆமாம், அம்மா ஆமாம்! உன் அண்ணியும் தான் வந்திருக்கிறாள்! வரக்கூடாத நிலையில் அரண்மனையிலிருந்து விரட்டப்பட்டிருக்கிறாள்?"

"என்ன, என்ன? அண்ணியாரையா விரட்டிவிட்டார்கள்? யார்? நம் தந்தையா?"

"தந்தை விரட்டவில்லை! அவர் செயல் — பாண்டிய நாட்டை அழிவென்னும் படுபாதாளத்திற்கு அவர் அழைத்துச் செல்லத் துணிந்துவிட்ட போக்கு — இவளை அரண்மனையில் தங்கமுடியாதபடி விரட்டிவிட்டது!"

"ஒன்றும் புரியவில்லையே அண்ணா!'

"இசையொலி! நீ, நடந்தவை ஒன்றையுமே இவர்களிடம் கூறவில்லையா?"……,……அதிருக்கட்டும் மருதன் எங்கே?"

"உள்ளேதான் இருக்கிறார்! இதோ, வந்துவிடுவார்." என்று இளவரசி கூறியதும், நான் வெளியே மௌனமாக வந்து இளவரசருக்கு வணக்கம் செய்தேன். அவர் அன்போடு என்னைப் பார்த்தார்

"மருதா, மன்னரின் விபரீதப் போக்கைக் குறித்து இசையொலி உங்களுக்குக் கூறினாளா?"

"ஆம், கேட்டோம்! உள்ளம் நொந்தோம்!"

"உள்ளம் நொந்து இனிப் பயனில்லை! ஊரை ஏமாற்றி உயர்ந்தோரென வேஷமிட்டுத் திரியும் உலுத்தர்களின் கபட ஆட்சி பரவாமல் இருக்க, உருப்படியான காரியங்களை இனி செய்தாக வேண்டும்! அதற்கு உன் உதவி அவசியம்!"

"என் உதவியா? அதற்கு எப்பொழுதும் நான் காத்துக் கிடக்கிறேனே! ஆளை அடிமை கொண்டு சிறுகச் சிறுகக் கொல்லும் ஆரிய மாயையிலிருந்து அரசரை மீட்கச் சோர்வின்றி வேலைசெய்ய என்றென்றைக்கும் நான் தயாராக விருக்கிறேன்!"

"ஆரிய மாயையிலிருந்து இனி அரசரை மீட்கமுடியாது! மாயையோடு மாயையாக இரண்டறக் கலந்து விட்டவரையா இனியும் மீட்கமுடியும்? தெளிவை இழந்து விட்டார், இனி தெளிவை உண்டாக்கமுடியாது. மதிப்பை இழந்து விட்டார்; மறுபடியும் அவரை மதிக்க யாருக்கும் மனம் வராது! வீரராக வாழ்ந்தார், சூழ்ச்சியில் சிக்கிச் சிறுதுரும்பாகிவிட்டார்! நம் கண்களுக் கெல்லாம் மாநிலத்தின் ஒப்பற்ற சிங்க ஏறு போல் காட்சி தந்தார்! ஆனால் இன்று கண்டாலே கூசும் கடைமகனை மாறிவிட்டார்! அவரை மீட்பதென்பது வீண்வேலை, முடியாத காரியமும் கூட! பாராள் வேந்தனை அடிமை கொண்ட பார்ப்பன சூழ்ச்சி பாண்டிய நாட்டையும் அடிமை கொள்ளாமல் நாம் பார்த்துக்கொள்ள வேண்டும்!... ...போரிட்டுத்தானாக வேண்டும்!"

"போர்! அது வேண்டாம் நமக்கு! ஆரிய மாயையின் பொல்லா நினைப்பை நாடறியச் செய்யவேண்டும். அது போதும்!"

"நாடறிய நாம் செய்வதற்குள், நாடு முழுவதும் அம்மாயை ஆட்சி புரியத் தொடங்கிவிடுமே! அது கூடாது! போரிட வேண்டும்! சூளுரைத்து, வாளெடுத்து, ஆட்சியை வெட்டி வீழ்த்த வேண்டும்! ஊரைக் கெடுத்துக் கொள்ளையிடும் வஞ்சகர் கூட்டம் பூண்டோடு பூண்டாக அழியும் மட்டும், உணவும் உறக்கமுமின்றிப் போரிட்டாக வேண்டும்!'

"பொறு, மருதா பொறு! ஆத்திரமும் அவசரமும் கலந்து விட்டதால் கனல்மொழியைக் கக்குகிறாய்! இப்பொழுது உனக்குப் புரியுமா அதன் விளைவு என்னவாகும் என்பது?"

"புரியாதா? புரியா விட்டாலும் கவலையில்லை! கன்னித் தமிழ் நிலத்தின் கழுத்தை நெரித்துக் கொல்லும் கசடர்களுடன் போரிட வேண்டும்! நாம் செத்து மடிந்தாலும் கவலையில்லை, பயனுண்டு!"

"அது முடியாது!"

"எது?"

"கசடர்களுடன் போரிடுவது!"

"ஏன்?"

"ஏனா? கருத்திழந்த கபோதிகள் ஏராளமான பேர் நீ கூறும் அந்தக் கசடர்களின் கைபாட்களாக இருக்கிறார்கள்! வஞ்சகர்களுடன் போரிட வேண்டுமானால், நம் இனத்தவர்களுடன்தான் முதலில் நாம் போரிட்டாக வேண்டும்! நிலைமை அவ்விதம் தான் வந்து முடியும். அதனால் நமக்குத் தானே நஷ்டம்! பயிரைக் காக்க வேண்டிப் பயிரையே அழிப்பதா?"

"பயிருக்காக இறைக்கப் படும் நீரில் தானும் வாழ்ந்து, பயிரைச் செழிப்பாக வளர விடாமல் தடுக்கும் பூண்டைப் பிடுங்கி வெளியே எறியும் போது,பயிரும் இரண்டொன்று அழிந்துதான் போகும்! பயிரில் சில சேதமாகி விடுமே என்று பூண்டை வளர விடுவது நல்லதா?"

"பயிரில் ஒன்று கூட நாசமாகக் கூடாது, ஆனால் பூண்டை மட்டும் வெளியே எடுத்து எறிந்துவிட வேண்டும்! அது தான் அறிவுடைமை!"

"முடியாத காரியம்!"

'முடியுமோ முடியாதோ அதனை நான் பார்த்துக்கொள்கிறேன்! முதலில் நான் சொல்கிறபடி செய்யவேண்டும்!"

"சரி!"

"மலர்க் கோதையையும் அவள் அண்ணியையும் நீ பத்திரமாகப் பார்த்துக்கொள்! இரு குழந்தைகளையும் வேறோர் இடத்தில் விட்டுவைக்கிறேன்! நிலைமை எப்படி எப்படி மாறுமோ! நான் என்ன என்ன நடவடிக்கைகளுக்குத் தயாராக வேண்டியிருக்குமோ? அது எனக்கே தெரியவில்லை! இவர்களை இங்கேயே மிக்க கவலையோடு கவனித்துக்கொள்! நான் வருகிறேன்!" என்று கூறிவிட்டு வேகமாக, ஏதோ வேலையை அரைகுறையாக விட்டுவந்துவிட்டவரைப்போலச் சென்றுவிட்டார்.

மலர்க்கோதையும் கர்ப்பிணி, அவள் அண்ணியும் அதே நிலை!

[4-ம் பக்கம் பார்க்க]

Edited, Printed and Published by P. C. Manickavachagam alias Kanchi Manimoliyar at Free Printers 147, Coral Merchant St., Madras. Joint Editor, M. Ilancheliyan B. A. (Hons)